

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาระบบสารสนเทศ เพื่อการจัดการข้อมูลงานบริหารจัดการงานวิจัยภายในสถาบันวิจัยและพัฒนา นักวิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีหัวข้อดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับระบบสารสนเทศ
2. การพัฒนาระบบด้วยวงจรการพัฒนา (System Development Life Cycle)
3. แนวคิดเกี่ยวกับระบบจัดการฐานข้อมูล
4. แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ
5. สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับระบบสารสนเทศ

โอภาส เอี่ยมสิริวงศ์ (2560 : 14) ระบบสารสนเทศ (information Systems : IS) เป็นการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เพื่อรวบรวม สร้างและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ ในขณะที่เทคโนโลยีสารสนเทศประกอบด้วยฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์ และการสื่อสารโทรคมนาคม ซึ่งจัดเป็นเครื่องมือที่สำคัญต่อระบบสารสนเทศ

อรยา ปรีชาพานิช (2558 : 2) ระบบสารสนเทศ หมายถึง กลุ่มขององค์ประกอบด้วยสารสนเทศที่มีความสัมพันธ์กันและสามารถทำงานร่วมกันเพื่อสนองความต้องการใช้งานในแต่ละองค์กร

กิตติ ภัคดีวัฒนกุล และพนิดา พานิชกุล (2551 : 4) ระบบสารสนเทศ หมายถึง ระบบที่มีการนำองค์ประกอบต่าง ๆ ของเทคโนโลยีสารสนเทศ เข้ามาใช้ในการรวบรวม ประมวลผล และจัดเก็บข้อมูล เพื่อสร้างเป็นผลลัพธ์คือสารสนเทศที่องค์กรต้องการ

McLeod & Schell, (2001) อ้างถึงใน ศรีไพร ศักดิ์รุ่งพงศากุล และเจษฎาพร ยุทธนวิบูลย์ชัย (2549 : 21) ระบบสารสนเทศ หมายถึง เป็นการนำองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กันของระบบมาใช้ในการรวบรวม บันทึก ประมวลผล และแจกจ่ายสารสนเทศเพื่อใช้ในการวางแผน ควบคุม จัดการและสนับสนุนการตัดสินใจ องค์ประกอบของระบบสารสนเทศ

ดังนั้น สามารถสรุปได้ว่า ระบบสารสนเทศ หมายถึง การนำเทคโนโลยีสารสนเทศประกอบด้วยฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์ และสื่อสารโทรคมนาคมต่าง ๆ เชื่อมโยงข้อมูลเพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่รวดเร็วขึ้น เพื่อสนองความต้องการใช้งานในแต่ละองค์กร

2. การพัฒนาระบบด้วยวงจรการพัฒนา (System Development Life Cycle)

วงจรการพัฒนา (System Development Life Cycle) หมายถึง ขั้นตอนหรือกระบวนการในการพัฒนาระบบงาน ซึ่งมีจุดเริ่มต้นในการทำงานและจุดสิ้นสุดของการปฏิบัติงาน ซึ่งแบ่งกระบวนการออกเป็นระยะ ได้แก่ (กิตติ ภัคดิวัฒน์กุล และพินิตา พานิชกุล, 2551 : 20)

การวางแผน (Planning) เริ่มต้นระบบแรกด้วยการสำรวจความต้องการของผู้ใช้ระบบ และนำมาวิเคราะห์ เพื่อค้นหาโครงการพัฒนาระบบที่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้ใช้ได้ จากนั้นคัดเลือกโครงการที่เหมาะสมและกำหนดขอบเขตของระบบใหม่ ศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ จัดตารางการดำเนินงาน วางแผนการใช้ทรัพยากร และจัดทำงบประมาณ

การวิเคราะห์ (Analysis Phase) ในระบบนี้ ทีมงานจะต้องศึกษาขั้นตอนการดำเนินงานของระบบเดิมเพื่อทำความเข้าใจกับปัญหาที่เกิดขึ้น รวบรวมความต้องการในระบบใหม่จากผู้ใช้ระบบ แล้วนำความต้องการเหล่านั้นมาศึกษาและวิเคราะห์เพื่อหาทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยนำแบบจำลองต่าง ๆ มาช่วยในการวิเคราะห์

การออกแบบ (Design Phase) เป็นระยะที่ทีมงานจะต้องออกแบบระบบสารสนเทศที่จะนำไปใช้แก้ไขปัญหาคือตอบสนองความต้องการที่ได้วิเคราะห์ไว้ โดยการกำหนดรายละเอียดขององค์ประกอบต่าง ๆ ของระบบ เรียกรายละเอียดดังกล่าวว่า “ข้อกำหนดของการออกแบบ (Design Specification)”

การพัฒนาและติดตั้ง (Implementation Phase) เป็นระยะของการสร้างระบบ (โดยการเขียนโปรแกรม หรือจัดหาโปรแกรมจากแหล่งอื่น) ทดสอบและติดตั้งระบบ จากนั้นทีมงานจะต้องเตรียมการเปลี่ยนแปลงจากระบบเก่าไปเป็นระบบใหม่ โดยการอบรมการใช้งานให้แก่ผู้ใช้และจัดเตรียมคู่มือประกอบการใช้งานด้วย

การบำรุงรักษา (Maintenance Phase) เป็นระยะที่ทีมงานต้องคอยดูแลการทำงานของระบบใหม่ให้ราบรื่นและมีประสิทธิภาพอยู่เสมอ โดยการให้การสนับสนุนและช่วยเหลือผู้ใช้งาน แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการใช้งานและหลักจากช่วงระยะเวลาหนึ่งของการใช้งานระบบผ่านไป อาจมีคำร้องขอให้ปรับปรุงหรือปรับเปลี่ยนแปลงระบบเอาไว้ด้วย มาใช้เป็นข้อมูลความต้องการเพื่อปรับปรุงระบบ และเข้าสู่วงจรการพัฒนาครั้ง

3. แนวคิดเกี่ยวกับระบบจัดการฐานข้อมูล

ไพบูลย์ เกียรติโกมล และณัฐพันธ์ เขจรนนท์ (2551 : 124) ระบบจัดการฐานข้อมูล (Database Management Systems : DBMS) หมายถึง ชุดคำสั่งซึ่งทำหน้าที่สร้าง ควบคุม และดูแลระบบฐานข้อมูล เพื่อช่วยให้ผู้ใช้สามารถเข้าถึงข้อมูล คัดเลือกข้อมูล และสามารถนำข้อมูลนั้นมาใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยที่ DBMS จะทำหน้าที่เสมือนตัวกลางระหว่างชุดคำสั่งสำหรับการใช้งานต่าง ๆ กับหน่วยเก็บข้อมูล

ส่วนประกอบของระบบจัดการฐานข้อมูล

ระบบจัดการฐานข้อมูลมีส่วนประกอบหลักที่สำคัญ 3 ส่วน ดังนี้

1. ภาษาสำหรับนิยามข้อมูล (Data Definition Language : DDL) เป็นส่วนประกอบที่ผู้เขียนชุดคำสั่ง (Programmer) เขียนขึ้น เพื่อกำหนดรายละเอียดของเนื้อหาและโครงสร้างของฐานข้อมูล โดยที่ภาษาสำหรับนิยามข้อมูลจะทำหน้าที่กำหนดความหมายของแต่ละส่วนประกอบข้อมูล (Data Element) ในฐานข้อมูลนั้น ๆ และผลที่ได้จากการรวบรวมประโยคที่เขียนด้วยภาษาสำหรับนิยามข้อมูล จะถูกนำมาใช้สร้างพจนานุกรมข้อมูล (Data Dictionary)

2. ภาษาสำหรับการใช้ข้อมูล (Data Manipulation Language : DML) เป็นภาษาที่ผู้ใช้ฐานข้อมูลออกมาใช้งาน เราสามารถแบ่ง DML ออกเป็น 2 ชนิดคือ ภาษาสำหรับการใช้ข้อมูลแบบมีการจัดระเบียบ (Procedural DML) และภาษาสำหรับการใช้ข้อมูลแบบไม่มีการจัดระเบียบ (Nonprocedural DML)

3. พจนานุกรมข้อมูล (Data Dictionary) เป็นเครื่องมือที่จัดระเบียบเรียงความหมาย และอธิบายลักษณะที่สำคัญของข้อมูลในฐานข้อมูลเข้าไว้ด้วยกันอย่างเป็นระบบและระเบียบ เพื่อให้ง่ายต่อการค้นคว้าและนำไปใช้อ้างอิงในอนาคต เนื่องจากอาจมีการพัฒนาระบบฐานข้อมูล เปลี่ยนแปลงผู้บริหารฐานข้อมูล หรือเกิดปัญหาขึ้นในอนาคต โดยพจนานุกรมข้อมูลจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ต้องเกี่ยวข้องกับระบบจัดการฐานข้อมูล เพราะจะช่วยให้สามารถศึกษาและทำความเข้าใจระบบได้ง่ายขึ้น

หน้าที่ของระบบจัดการฐานข้อมูล ระบบจัดการฐานข้อมูลจะถูกพัฒนาขึ้นมาให้ปฏิบัติหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. ประสานงานกับผู้จัดการแฟ้มข้อมูล (File Manager) ในการจัดเก็บ เรียกใช้ และแก้ไขข้อมูล
2. ควบคุมความสมบูรณ์แน่นอนของข้อมูลให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสมกับการใช้งานตลอดเวลา
3. ควบคุมความปลอดภัยของข้อมูลมิให้ถูกจารกรรม ก่อการร้าย สูญหาย หรือถูกทำลายโดยไม่ตั้งใจ
4. ดูแลรักษาข้อมูลให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสม ตลอดจนสร้างระบบข้อมูลสำรองขึ้น เพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากความผิดพลาด อุบัติเหตุ หรือการกระทำที่จงใจ
5. ควบคุมความต่อเนื่องและลำดับในการทำงานที่เหมาะสม เพื่อให้การใช้งานสะดวก รวดเร็ว และถูกต้อง

แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ความหมายของความพึงพอใจ

ราชบัณฑิตยสถาน (2545 : 775) พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ความพึงพอใจ หมายถึง “พึง” เป็นคำช่วยกิริยา หมายถึง “ควร” เช่น พึงใจ หมายถึงความว่า เหมาะใจ พอใจ เป็นความรู้สึกที่มีความสุขเมื่อได้รับความสำเร็จตามความมุ่งหมายและความต้องการ ซึ่งความพึงพอใจเป็นลักษณะ

นามธรรมไม่สามารถที่จะมองเห็นเป็นรูปร่างได้ แต่สามารถสังเกตได้จาก การแสดงออกความพึงพอใจ เป็นเรื่องของบุคคลเป็นความรู้สึกส่วนตัวของบุคคล

อเนก สุวรรณบัณฑิต และภาสกร อดุลพัฒนกิจ (2548 : 169) ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับของความรู้สึกในทางบวกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นพฤติกรรมการแสดงออกในทางบวกของบุคคลที่เกิดจากการประเมินความแตกต่างระหว่างสิ่งที่คาดหวังกับสิ่งที่ได้รับจริงในสถานการณ์อันหนึ่งอันใด ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามปัจจัยแวดล้อมและสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

กูด (Good, 1973 อ้างถึงใน พรหมลิขิต รักษาพรหมมณ, 2551 : 28) ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพหรือระดับของความพึงพอใจซึ่งเป็นผลมาจากความสนใจและเจตคติของ บุคคลที่มีต่องานของเขา

ดังนั้น สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความรู้สึกของบุคคลซึ่งจะประเมินความแตกต่างระหว่างสิ่งที่คาดหวังกับสิ่งที่ได้รับของแต่ละบุคคล

ทฤษฎีความพึงพอใจของ Shelley

เชลลีย์ (Shelly, 1975 : 252 -268) สรุปทฤษฎีความพึงพอใจไว้ว่าเป็นทฤษฎีว่าด้วยความรู้สึกสองแบบของมนุษย์ คือ ความรู้สึกในทางบวก และความรู้สึกทางลบ ความรู้สึกทุกชนิด ของมนุษย์จะต้องอยู่ในกลุ่มความรู้สึกทั้งสองแบบนี้ ความรู้สึกทางบวก คือ ความรู้สึกที่เมื่อเกิดขึ้น แล้วจะทำให้เกิดความสุข ความรู้สึกนี้เป็นความรู้สึกที่แตกต่างจากความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ กล่าวคือ เป็นความรู้สึกที่มีระบบย้อนกลับ ทำให้เกิดความสุขหรือความรู้สึกทางบวกเพิ่มขึ้นได้อีกจะเห็นได้ว่าความสุขเป็นความรู้สึกที่สลับซับซ้อน และความสุขนี้จะมีผลต่อบุคคลมากกว่าความรู้สึกทางบวก อื่น ๆ ความรู้สึกทางลบ ความรู้สึกทางบวก และความสุข มีความสัมพันธ์กันอย่างสลับซับซ้อนและ ระบบความสัมพันธ์ของความรู้สึกทั้ง 3 นี้ เรียก ระบบความพึงพอใจ โดยความพอใจจะเกิดขึ้น เมื่อมีความรู้สึกทางบวกมากกว่าความรู้สึกทางลบ ความพอใจสามารถแสดงออกมาในรูปของ ความรู้สึกทางบวกแบบต่าง ๆ ได้ และความรู้สึกทางบวกนี้ยังเป็นตัวช่วยให้เกิดความพึงพอใจเพิ่มขึ้น ได้อีก

การวัดความพึงพอใจ

ภณิดา ชัยปัญญา (2541 : 28) กล่าวว่า การวัดความพึงพอใจสามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้

1. การใช้แบบสอบถามโดยผู้ตอบแบบสอบถาม เพื่อต้องการทราบความคิดเห็น ซึ่งสามารถกระทำได้ในลักษณะการกำหนดคำตอบให้เลือกหรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าวอาจถามความพอใจในด้านต่าง ๆ

2. การสัมภาษณ์เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจทางตรง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีจะได้ข้อมูลที่แท้จริง

3. การสังเกตเป็นวิธีวัดความพึงพอใจโดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมาย ไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูดจา กริยาท่าทาง วิธีนี้ต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจังโดยการสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เป็นหน่วยงานหนึ่งของมหาวิทยาลัย ที่พัฒนามาจากสำนักวิจัยและบริการวิชาการ จัดตั้งขึ้นตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง การแบ่งส่วนราชการในสถาบันราชภัฏรำไพพรรณี จังหวัดจันทบุรี ปี 2542 ตามพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ. 2538 และประกาศสถาบันราชภัฏรำไพพรรณี เรื่อง การแบ่งส่วนราชการในสถาบันราชภัฏรำไพพรรณี มีหน้าที่รับผิดชอบงานวิจัยและบริการวิชาการแก่ชุมชน ภายในเขตพื้นที่รับผิดชอบของสถาบันฯ โดยเป็นผู้ดำเนินการและเผยแพร่ผลงานวิจัยในสถาบันฯ ออกไปบริการแก่ชุมชน ตลอดจนมีบทบาทในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ทั้งแก่บุคลากรภายในสถาบันฯ และภายนอกสถาบันฯ ทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน

ปี พ.ศ. 2547 สถาบันราชภัฏรำไพพรรณี ได้รับการยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในวันที่ 14 มิถุนายน 2547 และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 15 มิถุนายน 2547 จึงส่งผลให้สำนักวิจัยและบริการวิชาการได้รับการเปลี่ยนสถานะเป็นสถาบันวิจัยและพัฒนา เพื่อทำภารกิจด้านการวิจัย พัฒนา และบริการวิชาการให้กับมหาวิทยาลัย

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เป็นหน่วยงานหนึ่งที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบเกี่ยวกับการวิจัยและบริการวิชาการ ร่วมมือประสานงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย เผยแพร่และส่งเสริมการวิจัยให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ซึ่งได้ให้ความสำคัญกับภารกิจการวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ดังปรากฏในมาตรา 7 ความว่า “ให้มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่เสริมสร้างพลังปัญญาของแผ่นดิน ฟื้นฟูพลังการเรียนรู้ เชิดชูภูมิปัญญาของท้องถิ่น สร้างสรรค์ศิลปวิทยาเพื่อความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคง และยั่งยืนของปวงชน มีส่วนร่วมในการจัดการ บำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน วิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี ทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู และมาตรา 8 (8) ความว่า ศึกษา วิจัย ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริ ในการปฏิบัติภารกิจของมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น (สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี, 2565)

ปรัชญา

เป็นองค์กรเพื่อเสริมสร้างนักวิจัยและงานวิจัยที่มีคุณภาพนำไปสู่การใช้ประโยชน์

วิสัยทัศน์

เป็นองค์กรที่พัฒนาและส่งเสริมงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นสู่สากล

พันธกิจ

1. พัฒนาศักยภาพนักวิจัย
2. ส่งเสริมการสร้างผลงานวิจัยที่มีคุณภาพงานวิจัยเพื่อพัฒนาท้องถิ่น
3. สนับสนุนการเผยแพร่งานวิจัยสู่สากล
4. พัฒนาประสิทธิภาพระบบบริหารจัดการงานวิจัยและสร้างเครือข่ายการวิจัย

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี แบ่งโครงสร้างองค์กร การบริหารงาน และการปฏิบัติงาน เป็น 3 งาน คือ งานบริหารงานทั่วไป งานบริหารจัดการงานวิจัย และงานบริการ และเผยแพร่ โดยในแต่ละงานมีภาระหน่วยย่อยของหน่วยงาน ดังต่อไปนี้

1. งานบริหารงานทั่วไป งานบริหารงานทั่วไป ประกอบด้วย 3 หน่วยย่อย คือ

1.1 หน่วยบริหารทั่วไป ได้แก่ สารบรรณและธุรการ เลขานุการและประชุมพิธีการ และบุคลากร

1.2 หน่วยแผนและประกันคุณภาพ ได้แก่ นโยบายและแผน ควบคุมภายในและบริหารความเสี่ยง ประกันคุณภาพ

1.3 หน่วยการเงินและพัสดุ ได้แก่ งบประมาณและการเงิน พัสดุ

2. หน่วยบริหารจัดการงานวิจัย งานบริหารจัดการงานวิจัย ประกอบด้วย 5 หน่วยย่อย คือ

2.1 หน่วยทุนวิจัย ได้แก่ บริหารจัดการงานวิจัย ติดตามผลการวิจัย

2.2 หน่วยวิจัยประเมินผลและตรวจสอบคุณภาพ วิจัยสถาบัน วิเคราะห์และประเมินผล ประเมินคุณภาพงานวิจัย

2.3 หน่วยพัฒนานักวิจัย ได้แก่ คลินิกวิจัยและฝึกอบรม จัดการความรู้

2.4 หน่วยบริหารจัดการระบบฐานข้อมูลวิจัย ได้แก่ ระบบบริหารจัดการงานวิจัยแห่งชาติ ระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารจัดการงานวิจัยของมหาวิทยาลัย

2.5 หน่วยจริยธรรมการวิจัย ได้แก่ รับรองจริยธรรมการวิจัย ติดตามความก้าวหน้าจริยธรรมการวิจัยและฐานข้อมูลจริยธรรมการวิจัย

3. งานบริการและเผยแพร่ งานบริการและเผยแพร่ ประกอบด้วย 3 หน่วยย่อย คือ

3.1. หน่วยเผยแพร่และถ่ายทอดเทคโนโลยี ได้แก่ วารสารวิชาการและวิจัย จัดนิทรรศการวิจัยและถ่ายทอดเทคโนโลยี ประชุมสัมมนาวิชาการ ส่งเสริมและสนับสนุนการเผยแพร่งานวิจัย

3.2. หน่วยสื่อประชาสัมพันธ์และข้อมูลสารสนเทศ ได้แก่ สื่อ สิ่งพิมพ์ และเว็บไซต์ โสตทัศนอุปกรณ์ ประชาสัมพันธ์ เผยแพร่เอกสารและสารสนเทศงานวิจัย

3.3. หน่วยอำนวยความสะดวกจัดแจ้งลิขสิทธิ์ด้านงานวิจัย ได้แก่ จัดแจ้งลิขสิทธิ์งานวิจัย ฐานข้อมูลลิขสิทธิ์งานวิจัย

ผู้วิจัยได้พัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการข้อมูลงานบริหารจัดการงานวิจัยภายในสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี โดยอยู่ในส่วนของงานบริหารจัดการงานวิจัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ณัฐวรรณ ธรรมวีชรากร (2560 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการติดตามงานทุนวิจัยภายนอกของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี งานวิจัยนี้ นำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เพื่อพัฒนาระบบการติดตามงาน โดยพัฒนาขึ้นในรูปแบบของ Web application ใช้โปรแกรม PHP Hypertext Preprocessor และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบประเมินความพึงพอใจการใช้งานระบบที่พัฒนาขึ้น ผลการวิจัยปรากฏว่าระบบที่พัฒนาขึ้นมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับดีมาก ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่าระบบสารสนเทศเพื่อการติดตามงานทุนวิจัยภายนอกของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สามารถนำไปใช้งานได้จริง ตรงความต้องการของผู้ใช้งาน และระบบสามารถสนับสนุนได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

ณรงค์ ลำดี่ (2560 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาระบบติดตามความก้าวหน้างานวิจัย โดยใช้เว็บแอปพลิเคชัน Web application ซึ่งพัฒนาระบบด้วยภาษา PHP และใช้ระบบจัดการฐานข้อมูล MySQL เพื่ออำนวยความสะดวก ที่สามารถสนับสนุนกระบวนการวิจัย ซึ่งผู้ใช้ระบบอาจมีทั้งระดับบุคลากรที่ทำวิจัย และบุคลากรปฏิบัติภารกิจที่เกี่ยวข้องกับการติดตามงานวิจัย โดยผู้ใช้สามารถติดตามขั้นตอนหรือกระบวนการงานวิจัยของตนได้ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบการยอมรับโดยประเมินประสิทธิภาพด้วยกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลการประเมินระบบพบว่าอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 (ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.72) ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า ระบบติดตามความก้าวหน้างานวิจัยที่พัฒนาขึ้นสามารถใช้งานได้จริง

เทวัญ ทองพับ (2561 : 10) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบสารสนเทศการบริหารงานวิจัยและฐานข้อมูลวิจัย คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาระบบสารสนเทศการบริหารงานวิจัยคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในการบริหารจัดการงานวิจัย ติดตามความก้าวหน้างานวิจัย งบประมาณ จนกระทั่งเสร็จสิ้นกระบวนการวิจัย และพัฒนาระบบฐานข้อมูลวิจัย สำหรับการติดตาม ตรวจสอบ ประเมิน วางแผน จากข้อมูลวิจัย และสามารถสืบค้นข้อมูลสำหรับใช้ในการประกันคุณภาพการศึกษาด้านการวิจัยของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในการพัฒนาระบบนี้ ใช้ภาษา PHP และฐานข้อมูล MySQL ในการพัฒนาระบบโดยมีการนำขั้นตอนและแบบฟอร์มต่าง ๆ จากคู่มือการบริหารงานวิจัยที่พัฒนาโดยฝ่ายงานวิจัย คณะบริหารธุรกิจ ซึ่งประกอบด้วยระบบงานต่าง ๆ ที่เชื่อมโยงกัน รวมถึงการพัฒนาระบบฐานข้อมูลวิจัยเพื่อให้ครอบคลุมข้อกำหนดของสถาบันรับรองมาตรฐานการศึกษาทางด้านการบริหารธุรกิจ และการบัญชีทั่วโลก (AACSB) ในส่วนของ Type of Intellectual Contributions มาพัฒนาเป็นระบบสารสนเทศ เพื่อให้การทำงานด้านการบริหารงานวิจัยและฐานข้อมูลวิจัยของคณะฯ มีประสิทธิภาพมากขึ้น เป็นระบบที่สามารถใช้ ในการตรวจสอบ ติดตาม ประเมินผลงาน และนำข้อมูลจากระบบสารสนเทศมาใช้ในการวางแผนของคณะฯ ได้ ตามกระบวนการ PDCA จากการพัฒนาระบบพบว่าระบบสามารถควบคุมกระบวนการบริหารงานวิจัยคณะฯ ได้ตามความต้องการของผู้ใช้งาน รวมทั้งสามารถจัดการฐานข้อมูลงานวิจัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสนับสนุนพันธกิจของฝ่ายงานวิจัยและคณะฯ แต่มีส่วนอื่นที่ต้องพัฒนาต่อเนื่องเพื่อให้กระบวนการวิจัยสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

เช่น การขอขยายเวลาวิจัย การยกเลิกงานวิจัย และกระบวนการอื่น ๆ ที่ฝ่ายงานวิจัยต้องการ ซึ่งจะดำเนินการพัฒนาในคราวต่อไป

ภาณุวัฒน์ ชันจา (2565 : 64) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาระบบสารสนเทศงานวิจัยเชิงพื้นที่สำหรับเครือข่ายมหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นสถาบันการศึกษา เพื่อชุมชน และเป็นเครือข่ายสถาบันการศึกษาที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ แต่ยังใช้ประโยชน์จากความเป็นเครือข่ายไม่เต็มที่ ในการพัฒนาท้องถิ่นชุมชน งานวิจัยนี้จึงได้ศึกษารูปแบบการพัฒนาระบบข้อมูลเครือข่ายงานวิจัยที่เชื่อมโยงกับปัญหาท้องถิ่นภายในประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์ 1) ออกแบบและพัฒนาระบบสารสนเทศงานวิจัยเชิงพื้นที่ และ 2) หาประสิทธิภาพการใช้ระบบสารสนเทศ เพื่อการวิจัยเชิงพื้นที่สำหรับเครือข่ายมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยนำเสนอ ผลการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อเชื่อมโยงองค์ความรู้กับปัญหาในชุมชน ที่แต่ละมหาวิทยาลัยนำมาใช้สนับสนุนและตัดสินใจในการพัฒนาพื้นที่ชุมชน ผลการวิจัยพบว่าการพัฒนาระบบสารสนเทศงานวิจัยเชิงพื้นที่ ประกอบด้วยข้อมูล 6 กลุ่ม ที่ต้องเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน ประกอบด้วย 1) ข้อมูลงานวิจัย 2) ข้อมูลนักวิจัย 3) ข้อมูลผู้เชี่ยวชาญ 4) ข้อมูลผลงานสร้างสรรค์ 5) ข้อมูลพื้นที่ชุมชน และ 6) ข้อมูลปัญหาชุมชน โดยพัฒนาระบบสารสนเทศสนับสนุนการเชื่อมโยงข้อมูลองค์ความรู้ของภาควิชาการและบริบทของท้องถิ่นให้สัมพันธ์กับระบบสารสนเทศนี้ มีประสิทธิภาพอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.73 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.64 สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้ ผลการประยุกต์ใช้ระบบกับเครือข่ายมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.71 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.61 ตรงกับความต้องการของผู้ใช้งานงานวิจัยนี้สามารถใช้ประโยชน์จากความร่วมมือของความเป็นเครือข่ายสถาบันการศึกษาด้วยรูปแบบพันธกิจสัมพันธ์ในการขับเคลื่อนระบบ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี